

Sygn. akt VII Ka 372/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Łatanik

Sędziowie: SSO Agnieszka Gałkowska (spr.)

SSO Beata Jarosz

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Stefańczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego z Pierwszego Urzędu Skarbowego w C. B. D.

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016r.

sprawy M. N. (1) s. S. i Z., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 56§1 kk w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt XI K 524/15

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. obciąża oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego w wysokości 20 zł /dwudziestu złotych/.

Sygn. akt VII Ka 372/16

UZASADNIENIE

M. N. (1) został oskarżony o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą Firma (...) w C. i będąc osobą odpowiedzialną za zobowiązania podatkowe:

podał nieprawdę w złożonym w dniu 24.03.2004r. do Pierwszego Urzędu Skarbowego w C., zeznaniu podatkowym o wysokości uzyskanego dochodu PIT-36 za 2003 r., poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów o łączną kwotę 3.299.698,89 zł:

- zaliczając w ciężar kosztów uzyskania przychodów łączną kwotę 3.244.742,50 zł z faktur nie odzwierciedlające rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, przez firmy (...), Z. (...), (...), (...), K. (...), (...);

- zaliczając w koszty uzyskania przychodów łączną kwotę 13.956,39 zł, stanowiącą wydatki z tytułu własnych podróży służbowych nie prowadząc ewidencji przebiegu pojazdu oraz nie przedstawiając faktur dokumentujących podwójne zaliczenie w koszty uzyskania przychodów diety z tytułu wyjazdu służbowego w dniu 26.05.2003 zł;

- zaliczając w ciężar kosztów uzyskania przychodów łączną kwotę 26.000 zł z faktur wystawionych przez firmę (...) za usługi doradztwa prawno-finansowego, mimo iż usługi takie nie zostały wykonane;

- zaliczając w ciężar kosztów uzyskania przychodów łączną kwotę 15.000 zł z faktur wystawionych przez Biuro Handlu zagranicznego (...) za usług zgodnie z umową Nr (...) z dnia 17.03.2003, które nie miały związku z uzyskanymi przychodami.

czym narażono podatek dochodowy od osób fizycznych za 2003 r. na uszczuplenie w kwocie ogółem 1.310.308,30 zł.

Czynem tym naruszono przepisy art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 1 pkt.46 i art.45 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1993r. Nr. 90 póź. 416 oraz z 2000r. Nr 14 76 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe z art. 56§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt. 1 kks.

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie o sygn. akt XI K 3/12 uznał:

1. M. N. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania karno-skarbowego obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego. Zaskarżając orzeczenie skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu:

- obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 2 par. 1 ust. 1 kpk, art. 9 par. 1 kpk , art. 167, 172 kpk oraz art. 366 par. 1 kpk poprzez wydanie wyroku przedwczesnego – bez przeprowadzenia niezbędnego dowodu z oględzin akt trzech innych spraw karnych, w tym dwóch p-ko oskarżonemu M. N. (2) (prowadzonych przez Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach) i jednej p-ko M. K. (1) (prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w Częstochowie), ściśle łączących się z niniejszą sprawą w zakresie podmiotowo-przedmiotowym i zawierających szereg dowodów obciążających oskarżonego, o których to sprawach Sąd orzekający wiedział w ramach rozpoznawania niniejszej sprawy i miał z urzędu obowiązek przeprowadzenia takiego dowodu dla wyjaśnienia okoliczności sprawy i podjęcia właściwej decyzji, a nie uniewinnienie oskarżonego przy niepełnym materiale dowodowym z powodu braku ustawowych znamion przestępstwa. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacje od powyższego orzeczenia wniósł także Pierwszy Urząd Skarbowy w C., zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy ponownego rozpoznania.

W wyniku rozpoznania powyższej apelacji **Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 07.01.2014r. wydanym w sprawie VII Ka 1019/13** uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego M. N. (1) przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie zalecając uzupełnienie materiału dowodowego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy **Wyrokiem z dnia 3 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie o sygn. akt XI K 524/15:**

1. na podstawie art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt.6 kpk w zw. z art. 113§1 kks w zw. z art. 44§1 pkt.1, §5 kks w brzmieniu obowiązującym do 17 grudnia 2005 r. przy zastosowaniu art. 2§2 kks umorzył postępowanie karne wobec M. N. (1), o czyn opisany w części wstępnej wyroku;

2. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił do Pierwszego Urzędu Skarbowego w C. załącznik nr 3 i 4 – akta podatkowe;

3. na podstawie art. 632 pkt. 1 kpk w zw. z art. 113§1 kks kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 2 § 2 kks w zw. 44 § 1 kks w zw. z art. 56 § 1 kks poprzez przyjęcie, że przepisy wcześniej obowiązujące są względniejsze dla sprawcy, jedynie na podstawie zagrożenia karą przewidzianego dla czynu z art. 56 § 1 kks, nieuwzględnienie innych okoliczności a w rezultacie stwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie nastawiło przedawnienie karalności, co w konsekwencji skutkowało wydaniem wyroku umarzającego postępowanie karne w stosunku do oskarżonego M. N. (2).

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 pkp z art. 410 k. p.k. poprzez jednostronną, dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez M. N. (1) oraz nieuwzględnienie zeznań świadków – B. S., S. R., P. K., M. M., M. K. (2) jako nieistotnych w sprawie, a w konsekwencji przyjęcie, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. N. (1) od zarzucanego mu czynu.

a z ostrożności procesowej

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona w sprawie przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy zasadnie zastosował regulację k.k.s. w brzmieniu przepisów tej ustawy obowiązującym do dnia 16.12.2005r. Przepięstwo penalizowane w art. 56 § 1 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 28 lipca 2005 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2005.178.1479), ale i w dacie zarzucanego oskarżonemu czynu, było bowiem zagrożone karą grzywny do 720 stawek, karą pozbawienia wolności do lat 2 albo obu tym karom łącznie. Natomiast począwszy od dnia 17.12.2005r. wskutek przywołanej wyżej nowelizacji przepisów k.k.s., w tym art. 56 § 1 k.k.s. zagrożenie ustawowe za popełnienie tegoż przestępstwa uległo zmianie albowiem ustawodawca przewidział za ten czyn karę grzywny do 720 stawek, karę pozbawienia wolności albo obie te kary łącznie. Art. 27 § 1 k.k.s. w brzmieniu do dnia 16.12.2005r. przewidywał zaś, że kara pozbawienia trwa najkrócej 5 dni – najdłużej 3 lata. Natomiast począwszy od dnia 17 grudnia 2005 roku kara pozbawienia wolności może być orzeczona do lat 5. Art. 2 § 2 k.k.s., nakazuje zaś stosowanie ustawy obowiązującej w dacie popełnienia przez oskarżonego czynów jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Taka sytuacja ma miejsce w sprawie niniejszej przy czym, to czy poprzednio obowiązująca ustawy jest względniejsza należy postrzegać nie wprost przez przyzmat samego zagrożenia za występki z art. 56§1k.k.s., lecz poprzez terminy przedawnienia dla czynów zagrożonych taką karą, jaka była przewidziana przez ustawodawcę za występki z art. 56§1k.k.s. przed dniem 17.12.2005r. Tym samym słusznie uznał Sąd Pierwszej Instancji, wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego, że względem M. N. (1) należało zastosować ustawę sprzed zmiany wprowadzonej do kodeksu karnego skarbowego z dniem 17 grudnia 2005 roku, która przewidywała korzystniejsze rozwiązania dla M. N. (1) w zakresie wymiaru kary.

Zgodnie zaś z brzmieniem art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. obowiązującym w czasie popełnienia przez M. N. (1) zarzucanego mu czynu karalność przestępstwa skarbowego zagrożonego karą pozbawienia wolności ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5, zaś regulacja art.44§1pkt.1k.k.s. w brzmieniu obowiązującym od dnia 17.12.2005r. stanowiła, iż karalność przestępstwa skarbowego ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 gdy przestępstwo to jest zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub kara pozbawienia wolności nieprzekraczająca 3 lat. Art. 44§3k.k.s. zarówno w brzmieniu obowiązującym do dnia 16.12.2005r., jak i w późniejszym okresie czasu przewidywał również, iż bieg przedawnienia przestępstw skarbowych polegającego na uszczupieniu

lub narażeniu na uszczupleniu należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Zgodnie z przepisem art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. przepisy tej ustawy o przedawnieniu stosuje się także do czynów popełnionych przed jej wejściem w życie, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Każdorazowo należy więc badać zagrożenie istniejące dla danego czynu przed dniem 17 grudnia 2005 r. oraz uwzględnić okresy wskazane w art. 44 § 1 i w art. 51 § 1 k.k.s. i ich bieg w sposób określony w art. 44 § 2-5 i art. 51 § 2 k.k.s., w brzmieniu wszystkich tych przepisów sprzed owej daty. Jeżeli obliczony w ten sposób okres przedawnienia nie upłynął przed dniem 17 grudnia 2005 r., to należy brać już pod uwagę okresy przedawnienia zmienione nowelą lipcową 2005 r., ale przy kwalifikowaniu czynów popełnionych przed dniem 17 grudnia 2005 r. trzeba będzie mieć na uwadze i tak wymogi płynące z art. 2 § 2 k.k.s.

Czyn zarzucany oskarżonemu miał zostać popełniony w dniu 24.03.2004r. Nie mniej jednak jako, że ma on charakter przestępstwa polegającego na narażeniu na uszczupleniu należności publicznoprawnej, bieg terminu przedawnienia rozpoczął się z dniem 31.12.2004r. Uwzględnwszy więc termin przedawnienia dla występku skarbowego z art. 56§1k.k.s., a uregulowany w przepisie art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 16 grudnia 2005 roku, stwierdzić należy, iż nie doszło do jego przedawnienia przed wejściem w życie przepisów znowelizowanej z dniem 17.12.2005r. ustawy k.k.s.. A zatem, przy ocenie przesłanki przedawnienia należy uwzględnić już aktualnie obowiązujące przepisy art. 44§1pkt.1 i §2 k.k.s. , tj. w brzmieniu obowiązującym od dnia 17.12.2005r. , choć jednocześnie przy uwzględnieniu zagrożenia za czyn z art. 56§1k.k.s., obowiązującego do dnia 16.12.2005r.

.Jak wynika z analizy akt sprawy w dniu 6 października 2009 roku sporządzono wniosek o ukaranie M. N. (1) w zakresie ujawnionych nieprawidłowości rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 2003 roku w firmie (...) (k.1-2). Następnie postanowieniem z dnia 30 listopada 2009 roku wszczęto śledztwo w sprawie o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks. (k. 32). Kolejnym postanowieniem z tego samego dnia postanowiono przedstawić zarzut M. N. (1), nie mniej jednak jego treść została oskarżonemu ogłoszona dopiero w dniu **4 stycznia 2010** roku (k. 33), **czyli po upływie ponad pięciu lat od końca roku kalendarzowego, w którym powstało zobowiązanie podatkowe**. A zatem już z upływem 31.12.2009r. doszło do przedawnienia zarzucanego oskarżonemu czynu. W związku z powyższymi ustaleniami, a wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez Sąd Rejonowy w sprawie niniejszej, niezasadnym było zastosowanie treści § 5 art. 44 k.k.s., który stanowi, iż jeżeli w okresie przewidzianym w §1lub §2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w §1 pkt.1 ustaje w upływie 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w art. §1pkt.2 – z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Art. 44§5k.k.s. pozwala bowiem na wydłużenie terminów przedawnienia o kolejne 5 lub 10 lat, tylko i wyłącznie w sytuacji **wszczęcia postępowanie przeciwko sprawcy** w okresie biegu podstawowego terminu przedawnienia. Istotne znaczenie w ocenie zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności przestępstwa ma więc moment "wszczęcia postępowania wobec sprawcy", a ten oceniać należy na podstawie treści przepisów art. 71 § 1 k.p.k. i art. 313 § 1 k.p.k., mających zastosowanie do spraw o przestępstwa skarbowe poprzez art. 113 § 1 k.k.s. Za datę wszczęcia postępowania przeciwko osobie należy zaś rozumieć nie tylko samo sporządzenie postanowienia o przedstawieniu zarzutów, ale i jego ogłoszenie sprawcy. Wielokrotnie Sąd Najwyższy podkreślał w swych orzeczeniach, iż pomiędzy terminami „wydanie” a „sporządzenie” postanowienia zachodzi istotna różnica, jako że dla „wydania” niezbędne jest dopełnienie kolejnych czynności procesowych. Zatem, by postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało uznane za wydane, czyli prawnie skuteczne, niezbędne jest kumulatywne spełnienie trzech warunków: sporządzenie postanowienia, jego niezwłoczne ogłoszenie i przesłuchanie podejrzanego. Z powołanego wyżej art. 71 § 1 k.p.k. wynika bowiem, że za podejrzanego uważa się osobę, co do której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów albo bez wydania takiego postanowienia postawiono zarzut w związku z przystąpieniem do przesłuchania. Znaczenie zaś terminu „wydanie” i odkodowanie wynikających z niego norm prawnych może nastąpić jedynie przez pryzmat treści art. 313 § 1 k.p.k., który przewiduje, że jeżeli dane istniejące w chwili wszczęcia śledztwa lub zebrane w jego toku uzasadniają dostatecznie podejrzenie, że czyn popełniła określona osoba, sporządza się postanowienie o przedstawieniu zarzutów, ogłasza się je niezwłocznie podejrzanemu i przesłuchuje się go, chyba że ogłoszenie postanowienia lub przesłuchanie podejrzanego nie jest możliwe z powodu ukrywania się lub nieobecność w kraju. Powracając na grunt niniejszego postępowania stwierdzić więc należy, iż skoro do ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów oskarżonemu

i następnie przesłuchania go w charakterze podejrzanego doszło 4.01.2010r. M. N. (1) to dopiero w tym dniu wszczęto przeciwko niemu postępowanie karne. To powyższego doszło więc już po upływie 5 lat od daty czynu zarzucanego oskarżonemu, oczywiście przy uwzględnieniu dyspozycji art. 44§5k.k.s. Reasumując, do przedawnienia zarzucanego oskarżonemu czynu doszło już z upływem 31.12.2009r., albowiem w dniu 1.01.2010r. , a nie w dniu 1.01.2015r. jak to przyjął Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku.

Zaistnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia skutkuje natomiast koniecznością umorzenia postępowania przeciwko oskarżonemu. Art. 17§1pkt.6 k.p.k. , mający zastosowanie w sprawach o przestępstwa skarbowe z mocy art. 113§1k.k.s. stanowi bowiem, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Zasada ta nie ma jednak zastosowania wówczas, gdy w sytuacji stwierdzenia zbiegu negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17§1pkt.1i2k.p.k. oraz art. 17§1pkt.6 k.p.k. , po przeprowadzeniu dowodów i wyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych, a zarazem po ustaleniu podstaw do wydania wyroku uniewinniającego. Tylko w takiej sytuacji orzeczenie uniewinniające z teoretycznego punktu widzenia jest prawidłowe. Dopuszczalność tego rodzaju rozstrzygnięcia dostrzega także Sąd Najwyższy, czemu dał wyraz chociażby w postanowieniu z dnia 27.01.2011r. wydanym w sprawie IKZP 27/10 (OSNKW 2011/1/5, Lex nr 686691).

Tymczasem Sąd Pierwszej Instancji po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego w sprawie oskarżonego M. N. takich podstaw do wydania wyroku uniewinniającego nie dostrzegł. Wręcz przeciwnie, w świetle zgromadzonych i przeprowadzonych na rozprawie dowodów uznał zasadność postawionemu oskarżonemu zarzutu. Przechodząc więc w tym miejscu do analizy kolejnego zarzutu zawartego w środku odwoławczym należy rozpocząć od stwierdzenia, że sprowadza się on głównie do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji i próby wykazania, że bezpodstawnie Sąd Rejonowy uznał sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Nie mniej jednak Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do podważenia dokonanych przez Sąd M. ustaleń faktycznych, które są wynikiem wnikliwej i całościowej oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie. W szczególności szereg z tych dowodów miało wymowę obciążająca oskarżonego i bazując na tych dowodach, ocenionych z respektowaniem zasad określonych w art. 7 k.p.k. Sąd M. miał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu, lecz wyłącznie z powodu przedawnienia jego karalności umorzył postępowanie w sprawie. Słusznie podstawą dokonanych ustaleń faktycznych Sąd M. uczynił zeznania świadków: H. S. (Z. (...)), M. K. (1) ((...)), S. P. ((...)), A. L. ((...)), które w sposób jednoznaczny wskazały, że oskarżony nie nabywał paliwa od tych podmiotów. Taka sama sytuacja dotyczy firmy (...). Zeznania świadka H. S. potwierdziły, że firma (...) nie posiadała koncesji na handel paliwami. Ponadto zaprzeczył on, by zajmował się transakcjami w zakresie handlu paliwami, bowiem procedura ta była mu obca. Przyznał, że podpisywał faktury lecz były one fikcyjne, a w 2003 roku był to jedynie obrót fakturami. Dodał, że nie łączyła go żadna współpraca z M. N. (1). Również świadek A. L. zeznał, że nie współpracował z oskarżonym. Nie wystawiał także żadnych faktur na dane firmy (...). Podobnie w przypadku M. K. (1), który kategorycznie stwierdził, że nie podpisywał żadnych faktur. Również świadek S. R. prowadzący działalność pod nazwą PPHU (...) potwierdził, że z M. N. (1) nie łączyły go żadne transakcje, nie wystawiał faktur dla firmy (...). Świadek R. S. zeznał natomiast, że oskarżony wraz z J. M. pobrali beczkę oleju napędowego od G. S. i chcieli sprzedać ją do P.. Dodał, także, że M. N. (1) żalił się, że za fakturowanie fikcyjnych faktur otrzymuje jedynie 1200 złotych. Przyznał także, że J. M. wystawiał faktury bez pokrycia dla firmy (...). Zeznania tego świadka były zbieżne z zeznaniami G. S., który szczegółowo opisał przebieg współpracy z oskarżonym. Przyznał, że firmy (...) miały fakturować nielegalne transakcje obrotu paliwami. Świadek wskazał, że zawsze informował M. N. (1) jaką ilością towaru dysponuje aby ten mógł dostarczyć odpowiednią ilość faktur od różnych firm tak aby zgadzały się ilościowo i terminowo z dostawami. Sąd Okręgowy akceptuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań wyżej wskazanych świadków przesłuchanych w sprawie oraz ich znaczenie dla przedmiotu rozpoznawanej sprawy, w pełni podzielaając zaprezentowane w uzasadnieniu wywody w tym zakresie.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie pozostawia wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego. Odnosząc się natomiast do twierdzeń skarżącego w przedmiocie nieuwzględnienia zeznań świadków- B. S., S. R., P. K., M. M., M. K. (2) należy zauważyć, że relacje przedstawione przez tych świadków okazały się być nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Wbrew zarzutowi skarżącego nie wspierały linii obrony prezentowanej przez oskarżonego. Zarówno świadek P. K. jak i M. M. byli pracownikami na stacji paliw w P., lecz

nie uczestniczyli w żadnych transakcjach obrotu pustymi fakturami. Nie posiadali także żadnej wiedzy na temat pochodzenia paliwa (k. 265-266). Świadek B. S. odmówił składania zeznań z uwagi na toczące się wobec niego postępowania karne (k. 647). Świadek M. K. (2) nie była w stanie podać żadnych szczegółów na temat funkcjonowania firmy (...) (k. 133), albowiem jak wskazała -obsługą księgową firmy oskarżonego zajmowała się jej pracownica – Z. F., której nie można było przecież przesłuchać z uwagi na jej śmierć. W odniesieniu do świadka S. R. to wbrew twierdzeniom autora apelacji relacja przedstawiona przez tego świadka nie miała wymowy korzystnej dla oskarżonego. Również opinia biegłego z zakresu księgowości A. S., sporządzona wyłącznie na podstawie dokumentów nie jest w stanie wzruszyć prawidłowości ustaleń faktycznych, skoro nie dowodzi ona w żadnej mierze, iż istotnie transakcje wynikające z zabezpieczonej dokumentacji księgowej miały miejsce, na co zresztą słusznie zwracał uwagę już Sąd Odwoławczy orzekając w sprawie VIIKa (...).

Należy zaznaczyć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2004 r., sygn. akt IV KK 323/03, Lex nr 84466). Tymczasem dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie nie nosi cech dowolności, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Brak jest więc podstaw do podważania oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a tym samym dokonanych na jego podstawie ustaleń faktycznych. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. jest więc niezasadny.

Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 4 k.p.k. Wskazać ponadto należy, iż przepis ten formułuje procesową zasadę obiektywizmu, przestrzeganie której gwarantowane jest szczegółowymi przepisami procedury karnej. Przyjęcie, że doszło do naruszenia tej zasady wymaga więc wykazania obrazy poszczególnych przepisów gwarantujących jej przestrzeganie, czego skarżący nie uczynił.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy orzekający sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Nie doszło także do naruszenia przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd M. w sporządzonym uzasadnieniu zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie waloru tego odmówił. Uzasadnionym jest też wskazanie, że skarżący nie wykazał jakie to uchybienia zawiera uzasadnienie wyroku, iż nie odpowiada warunkom wymienionym w przywołanym przepisie.

Mając na uwadze powyższe rozważania zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Podstawą prawną orzeczenia Sądu Okręgowego był przepis art. 437 § 1 k.p.k.

Na podstawie 636§1k.p.k. zasądzono od oskarżonego M. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.